

(reportáž z koncertu Simony Klímové a Stráníků s Mírou Ošancem ve Slaném)

Titulek jsem si bez vědomí Karla Černocha tak trošku vypůjčil z jeho pátečního pořadu na Country rádiu Díky bohu, že je pátek.

Pátek bývá pro mě dnem, kdy si chci odpočinout a vím, že v sobotu nemusím do práce. Většinou se mi večer už ani nikam nechce chodit. Z každé zásady existuje ale výjimka a tato výjimka se vyskytla v pátek 28. dubna 2006. Ten den jsem se

Simona Klímová

foto: Tomáš Pohl ©

rozhodl navštívit čajovnu Létající slunečnice ve Slaném, v níž každý měsíc koncertuje písničkářka **Simona Klímová** a vždy uvede nějakého hosta.

V Létající slunečnici jsem byl poprvé loňského listopadu a řekl jsem si, že se do tohoto útulného prostředí určitě minimálně jednou vrátím. Tehdy jsem nad čajem udělal se Simonou Klímovou, finalistkou Notování pod Vyšehradem a postupující na autorskou Portu do Jihlavy, krátký rozhovor. Slané je starobylé okresní město, ale sehnat prostor pro představení písničkáře je problém, ostatně jako téměř všude. Čajovna Létající slunečnice, kousek od náměstí, je v podstatě jedinou možností, jak se sejít, aniž by musely fungovat granty a dotace. Ty však jdou kolem písničkářů poněkud velkým obloukem. Nahoře nad čajovnou je malý sál, kde si člověk připadá jako doma. Odpadá zvukař, drátování a všechny atributy velkých koncertů a festivalů. Zůstává jen milá atmosféra několika lidí, kteří ten páteční večer opustí hospody, televizory nebo žehličky a jdou se posadit a poslouchat. Jak zpíval kdysi Honza Nedvěd: "

A všichni se znaj, znaj..

" Kdo chce, tomu sympatický odredovaný Dan přinese čaj nebo i něco malého k jídlu. Když není místo u malých stolků, tak si pár lidí sedne k malému jevišti nebo i na něj.

Simona hraje a zpívá výhradně vlastní písničky. Není ve věku hledání prvních velkých lásek a

probrečených nocí jako dívky, které s kytarou zpívají o svých bolestech a některé z nich se pak ocitnou na Dětské Portě nebo na Folkovém Kvítku. To všechno má už Simona Klímová prožito. A tak zpívá o bezdomovci Viktorovi, který je také člověkem, o marnosti drát se o levnou slávu a hledat cestu na Olymp, o dětském strachu jít kolem staré mříže, o lásce, která odešla i o vědomí, že přijde jiná. Simonu Klímovou si dokážu představit, jak zpívá šansony někde v malém klubu s malou kapelou. Není hvězdná a nikdy nebude na pomyslném Olympu, zpívá pro radost. Pro radost svou i těch pár blízkých lidí. Jedna divačka řekla Simoně, že si její demo pouští při žehlení a vzápětí si všechny malé i větší holky v sále zpívaly se Simonou, že jsou pořád malé se slanými strouhami pod skly brýlí.

Po přestávce nastoupili na jeviště **Stráníci**. Říkám Stráníci a záměrně neříkám Stráníci a Míra Ošanec. V první části totiž Stráníci představili své nové album

Písničky, které jsme potkali

. Vedle Veroniky a Luboše Stráníkových proto stáli na malém jevišti ještě Tomáš Anťa Kuncel (basová kytara), Jirka Kutík (foukací harmonika) a Renda Ježek Kříž (kytara a zpěv). Album jsem si koupil a zjistil jsem, že ve studiu kromě zmíněných účinkujících byli ještě Honza Vyskočil a Věrka Teršíková (oba z Bob a

Stráníci

foto: Tomáš Pohl ©

Bobci), Vojta Zícha a Roman Pašek (ZDARR). Píšu reportáž a nikoliv recenzi, ale zmíním jen, že většinu obsahu desky tvoří staré dobré ryvolovky. Asi by se někdo mohl zeptat, proč se do toho Stráníci pustili, když podobný projekt měli před několika léty například Nezmaři? Odpověď je jednoduchá - protože ty písně mají Stráníci rádi. Jde o trampské vyznání Luboše Stráníka a proto na desce cestou domů ten večer zněly i písně Vaška Čekala Nedomy.

Ve druhé části zůstali na jevišti Luboš s Verčou a do kápě zahalený Anťa. Trojici doplnil Míra Ošanec a bylo jasné, co bude následovat. Trojice Peter, Paul and Mary vznikla v Greenwich Village počátkem šedesátých let minulého století. Tvořili ji a ještě tvoří Mary Allin Traversová (nar. 9.12.1936), Peter Yarrow (nar. 31.5.1938) a Noel Paul Stookey (nar. 30.11.1937). Ta data nepíšu z nedostatku zdvořilosti, ale letmý pohled na jejich web říká, že celé letošní léto koncertují. Klobouk dolů. Tato trojice samozřejmě hrála a hraje i vlastní repertoár, ale nejslavnější byla a je jejich interpretace tvorby jiných autorů. Dnes už je asi nepochopitelné, že dva decentní pánové s přistřiženými bradkami a v tmavých oblecích s vázankou a krásná decentně oblečená blond dáma byli velmi levicově zaměřeni. Vždyť Woody Guthrie, guru folku, zpíval většinou na odborářských schůzích, kde zněla nejčastěji jeho *This Land is Your Land*. Petera Seegera pozvala tehdejší Československá socialistická republika především proto, že

Díky bohu za takový pátek

Napsal uživatel Tomáš Pohl
Úterý, 23 Květen 2006 04:00

sympatizoval s komunismem. Jenže co zůstalo, nebylo levičáctví, ale nádherná hudba. Stejně tak po Nezvalovi nezůstal jen Zpěv Míru, ale i Edison. Tahle muzika mě oslovila hezkých pár let poté, co si ji zpívaly celé Spojené státy a nejen ty. První vinyl spatřil světlo světa v roce 1962 a pak už přibývaly další a další. Právě zde už zněly písně jako

Lemon Tree

od Willa Holta,

Don't Think Twice All Right

(Dylan)

If I Had a Hammer

(Seeger/Hayes) nebo

Early Morning Rain

(Lightfoot). V podání Stráníků však nezní dnes tolik populární revival. Nezní už proto, že si Luboš a Míru nedokážu představit v tmavých oblecích a Verču obarvenou na blond. A tak místo příběhu desetiletého chlapce, který zjistil, že krásné plody citroníku jsou kyselé, létá Luboš jen tak v pyžamu a místo odborářského hřmícího kladiva se na vlnách houpou dlouhé lodě. Jen Anťa zachoval tradici a jako čtvrtý člen kapely zůstal po celý výstup skryt kápí a byl občas nazýván "Eminem".

Večer začal nezvykle brzy v šest, a tři hodiny utekly, ani jsem nevěděl jak. Pro ty, kteří by chtěli prožít podobný pátek, jaký jsem prožil já, stačí přijet do Slaného a v šest večer se posadit, poslouchat a třeba si i zazpívat. Jako atheista prohlašuji: Díky bohu za takový pátek.